



Kringberichten

Juni 2018

Voorwoord

De vakantie is in zicht. Voor Rob en Marjan is het al zover. Ze genieten van Assisi met zijn mooie plekken waar Franciscus heeft rondgewandeld. Dat is wel fijn voor hen na zo'n drukke periode en verhuizing. Gelukkig hebben ze alvast een maandje kunnen wennen hier in de Hoogstraat. In mei is er geen kringzondag geweest maar op 2^e Pinksterdag was het wel gezellig koffiedrinken in de onze binnentuin. Het was meer dan gezellig, het was inspirerend omdat je elkaar dan op een andere manier kunt ontmoeten. De Geest waaide nog even door!

Erik, Marjan en Rob bezochten het Jeanette Noëlhuis in Amsterdam die een dag organiseerde voor kleine religieuze gemeenschappen, boeiend!

A.s. woensdag 20 juni is de Dag van de Vluchteling. Dan organiseert Vluchtelingen in de Knel, in samenwerking met de HOV-groep een Meet & Eat in onze binnentuin. Eindhovenaren ontmoeten vluchtelingen en eten samen. Een mooi initiatief! De voorbereidingen zijn in volle gang, Cora is er druk mee bezig. Mocht je nog interesse hebben om je aan te sluiten, dan kan dat. Laat het even weten aan Cora!

Komend weekend is de Nacht van de Vluchteling. Annelies loopt mee en heeft er zin in. Er lopen ruim 5000 mensen mee, op 4 lokaties. Dank je wel aan alle sponsors!

We hebben ook de eerste LEV-vergadering (Platform Levensbeschouwing en Vrede Eindhoven) weer gehad bij ons. Dat zijn dan de voorbereidingen voor de vredesbezinning in september. Het thema dit jaar is 'Generaties voor vrede'.

Shanto kijkt uit naar het eind van de Ramadan, die was zwaar deze keer met dat warme weer. Hij is ook een paar dagen ziek geweest. De Hoogstraatgemeenschap schijnt een vruchtbare plek te zijn! We hebben 3 vluchtelingen in huis gehad, Dua was zwanger en kreeg een dochter, Shamim staat op het punt van bevallen en sinds kort weten we dat Alice ook zwanger is. Ze straalt helemaal. Ook is ze samen met Cora naar het Jongerenhuis gefietst en sindsdien komt ze daar regelmatig en volgt er o.a. naailessen. Fijn!

Met het Kloosterhof van Gestel hebben we onze jaarlijkse vergadering gehad. Op 16 september is het groot feest vanwege het 10-jarig bestaan. Ter gelegenheid daarvan is er een korte film gemaakt die binnenkort op de website van het Kloosterhof van Gestel staat.

We zijn heel benieuwd naar de verhalen van Chris en Phebe komende zondag!

Daarna is het vakantie en zijn er tot september geen Kringberichten.

Bij de Hoogstraatgemeenschap ben je echter altijd welkom!

Gedicht

Waar ben Je?

Ik ben in een hoekje in de tuin
We noemen dat 't Verdiep

Waar ben ik?
Hier kan ik schrijven wat ik zie
De overvloedige bloementuin
Hoe kan het dat elke plant zijn eigen vorm heeft
Een eigen kleur en geur.

Plant, boom, struik weet jij dat?
Je was een zaadje ergens op deze grond
1 – 2 - 10 – 30 – 40 – 60 – 78 jaar geleden
Toen werd ik geboren

Oh, vogeltjes zo schoon, geniet van deze tuin
Jullie vragen niet wie de Schepper is
Jullie fluiten de mooiste muziek
Zoals de bloemen de mooiste zijn.

Als wij mensen onze talenten gebruiken
zoals de vlinders en bijen dat doen
Lieve Schepper dan vragen we niet
Waarom de vlier schermen heeft?
Dan danken we voor alles wat leeft.

Anneke



Verhaal (uit het boek *Verborgene Schoonheid* van Kent Nerburn)

Ouderen en wij houden elkaars hand vast in de tijd.

TWEE OUDE MANNEN

***De jaren onderwijzen veel
wat de dagen nooit hebben geweten.***

Gisteravond hadden we vrienden te eten, een echtpaar dat geschiedenis doceert aan de plaatselijke universiteit, en een man die tot op zekere hoogte verantwoordelijk is voor mijn beslissing om te gaan schrijven. Hij is achtenzeventig of negenenzeventig en heeft iets kabouterachtigs, maar hij heeft een doordringende blik waaruit een rijkdom aan ervaringen en inzichten spreekt die ik niet kan bevatten.

Hij is een kind van de Holocaust, een Oostenrijkse Jood die als kind door zijn moeder naar Engeland is meegenomen om te ontsnappen aan de om zich heen grijpende duisternis van het nazidom. Al zwerfend over de wereld groeide hij op, afgescheiden van zijn volk en belast met het treurige besef dat iedereen van wie hij in zijn jeugd had gehouden door de nazi's was vermoord.

Hij trok naar Amerika en wijdde zijn leven aan de dienstbaarheid jegens anderen. Hij werkte voor vakbonden, en later onder de Ojibwe – indianen. Hij redigeerde kranten, bouwde huizen, gaf les aan kinderen. Hij ging daar heen waar hij nodig was.

De andere vrienden die meeaten, zijn fantastische geschiedkundigen. Zij onderwijzen echter slechts geschiedenis; hij is de belichaming ervan. Het verstrijken van de tijd staat op zijn gezicht en in zijn geheugen gegrift; het maakt deel uit van zijn levenservaring. Als je zijn verleden begrijpt, begrijp je Amerika. Als je naar hem luistert, verwerf je het soort inzicht in onze wereld dat je op geen enkele andere manier kunt verwerven.

Vandaag raakte ik op de sportschool in gesprek met een man die naast me zat in de kleedkamer. Hij was oud en zat los in zijn vel, maar net als bij onze gast sprak er een onpeilbare diepte uit zijn blik. Hij zei dat hij zwom bij wijze van therapie.

“dat doe ik al ruim tachtig jaar,” zei hij. Een eenvoudig rekensommetje leerde dat hij minstens vijfentachtig moest zijn.

Hij vond het fijn om met iemand te praten. Het is een universiteitssportschool, dus de meeste mensen die er gebruik van maken, zijn vaak nauwelijks meer dan tieners. Een uitgezakte, kalende oude man met vlekkerige huid strak over zijn schedel getrokken is niet het soort persoon met wie ze nu zo snel een praatje zullen aanknopen. Maar ik kwam qua leeftijd dichterbij hem in de buurt en was beter in staat om de man zelf te zien achter de leeftijd.

Terwijl ik naar deze man zat te luisteren, dacht ik terug aan onze vriend van de avond ervoor. Beide mannen bezitten een rijkdom aan kennis en ervaringen. Maar geen van beiden zien ze eruit als Bertrand Russell of Arturo Toscanini. Ze zien eruit als oude mannen en daarom vinden mensen hen eerder bejaard dan wijs.

Maar er bestaat een soort wijsheid die je alleen met ouder worden verwerft. Oude mensen zijn over een pad gegaan waar wij op lopen. zij hebben het landschap gezien waar wij doorheen trekken. Ze hebben onze passies ervaren en onze dromen gekend, al hadden die dan misschien een andere vorm of een andere omvang. In hun ogen kunnen wij onze toekomst zien. In onze ogen zien zij hun verleden. In essentie kennen zij de plek waarheen wij op weg zijn.

De blik die ik de afgelopen twee dagen in de ogen van beide oude mannen heb gezien, was er een van diep medeleven en begrip. Zij begrepen iets in mij, zoals ik iets begriep van die hoopvol

gestemde kinderen van twintig met hun koptelefoon op. Het is een kennis die niet wordt uitgesproken, maar daarom is nog wel kennis.

Wat ze ook weten, is dat er maar weinig mensen zijn die op hen af zullen komen. Ze hebben zich neergelegd bij het feit dat er maar weinig zijn die hun zullen vragen te vertellen wat voor inzichten ze precies hebben verworven. Hun tijd is gekomen en gegaan; jongere generaties willen eigenlijk alleen herinneringen van hen horen.

Ik voelde me vereerd dat ik in de gelegenheid was met beide mannen te spreken. Ik hoop dat ik hun voldoende respect heb betuigd in onze gesprekken. Ik hoop ook dat ik naar hen heb geluisterd om te horen wat ze me over het leven kunnen bijbrengen en niet alleen om wat ze kunnen vertellen als getuigen van het verleden.

Beiden hebben ze me immers diep geroerd. In hun aanwezigheid voelde ik me tegelijkertijd beoordeeld en begrepen. Het was alsof hun ogen, die nog steeds onverminderd helder stonden, iets zagen wat ik zelf niet kon zien. Hun blik bood me stille troost, alsof hij wilde zeggen: "het is goed om te zijn waar je bent. Het is precies waar je moet zijn."

Dat is het soort steun dat ik mijn eigen zoon hoop te geven als ik hem door woelige wateren zie varen. Een begrijpende blik die wil zeggen: "Je staat er niet alleen voor." We leven zo sterk binnen de grenzen die onze eigen ervaringen ons opleggen. Als we al ergens naar verlangen, is dat meestal naar een voorbije tijd, toen we jonger, sterker, mooier waren, en nog niet zo beknot door alle beslissingen die we in de loop van de tijd hebben genomen.

Zelden verlangen we naar een toekomst waarin ons lichaam minder goed is, maar onze ziel en onze inzichten beter zijn geworden. En toch bestaat die toekomst. Hij schuilt in de ogen van degene die al langer leven, meer hebben gezien en dichter bij een onwankelbaar inzicht zijn gekomen in hun plaats en hun doel op deze planeet.

Ik voel me beter als man en als persoon, en ik ben vervuld van een nieuw gevoel van uitdaging en verantwoordelijkheid, omdat ik die twee oude mannen heb ontmoet, hun sterfelijkheid, die zo dicht aan de oppervlakte ligt, heeft me op een onachterhaalbaar diepe plek in mijn wezen geroerd. Ik voel me waargenomen en op een vreemde manier vernieuwd. Ze hebben me het geschenk gegeven van hun getuigenis en de zegen van hun begrip.

Moge ik dat geschenk aannemen, ervan leren, en een manier vinden om het door te geven.

Moge ik die zegen aannemen en hem doorgeven aan mijn zoon en andere jonge mensen, aan ieder die na mij komt en denkt dat hij een wereld ontdekt die nooit eerder is aanschouwd.

Leny

